

stelde zijn denkbeelden op schrift en legde het stuk aan de Top van de LKP voor. Het kwam tot een bespreking met die Top waar van Bijnen vooral op Leendert Valstar grote indruk maakte. Scheepstra liep minder hard van stapel en voorlopig kreeg van Bijnen geen andere opdracht dan na te gaan hoe zijn sabotage-plan in het zuiden des lands kon worden verwezenlijkt. Die opdracht voerde hij samen met zijn vriend Borghouts uit. Zij gingen precies na welke spoorweglijnen en welke belangrijke telefoonkabels waar onklaar moesten worden gemaakt – trouwens, zou het verstoren van het Duitse spoorwegvervoer wel voldoende zijn? Moest niet ook het vervoer langs de weg gehinderd worden? Om dat laatste te bereiken stelde van Bijnen een plan op schrift voor de vorming van wat hij 'burgerverzetsgroepen' noemde; hij gaf in een tweede stuk 'algemene richtlijnen' voor sabotage aan.¹

Er waren, betoogde hij, vier groeperingen die in staat waren 'explo-sieve' sabotage' te bedrijven: de Knokploegen ('kwantitatief zwak, kwalitatief sterk'), de groepen van de Raad van Verzet ('kwantitatief en kwalitatief zwak'), 'wilde groepen' ('kwantitatief zwak, kwalitatief over het algemeen matig') en 'de communistische groepen' ('kwantitatief waarschijnlijk zwak . . . kwalitatief, voorzover bekend, uitstekend'); die vier groeperingen samen waren niet in staat, de vrijheid van handelen van de *Wehrmacht* 'in beslissende mate te beperken', 'wel echter lijkt het mogelijk, de vijand in zijn bewegingen te hinderen'. Dat laatste zou moeten geschieden door 'burgerverzetsgroepen' ('ik geef de naam graag voor een betere'): groepen van zes man (een commandant en vijf manschappen) die bijvoorbeeld bij de spoorwegen stukken rails zouden losschroeven, wissels omzetten en zand in de oliepoten der spoorwagens doen, die op de wegen versperringen zouden aanbrengen en grote hoeveelheden glasscherven en kopspijkers strooien, die wegwijzers zouden verwijderen, staaldraden over de wegen zouden spannen en vijandelijke transportmiddelen in brand zouden steken, 'enz.' 'Het is', schreef van Bijnen, 'de massale actie die hier tot resultaten moet leiden.' Iedere burgerverzetsgroep moest daarbij 'vanaf het ogenblik van handelen' autonoom optreden. Gemiddeld wenste hij in het land één burgerverzetsgroep per vijfduizend inwoners; er zouden dus ongeveer 1 800 groepen gevormd moeten worden met een totale sterkte van bijna elfduizend man. De LO beschouwde hij als het beste recruteringsreservoir en de actie der burgerverzetsgroepen zou ontketend moeten worden door de Top van de LKP. De organisatie, aldus zijn 'Slot',

¹ Teksten in *Ik draag u op*, p. 45-53.